

Arrest

nr. 228 229 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 oktober 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2019 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker werd op 14 augustus 2018 aangetroffen door de politiediensten toen hij, verscholen in het laadruim van een vrachtwagen, poogde naar Groot-Brittannië te reizen. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker voorheen reeds in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker zelf verklaarde reeds in 2015 zijn land van herkomst te hebben verlaten en, na omzwervingen in Soedan en Libië, in februari of maart 2017 in Italië te zijn aangekomen.
- 1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 augustus 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.
- 1.3. Verweerder verzocht de Duitse autoriteiten op 23 augustus 2018 om verzoeker terug te nemen.
- 1.4. De Duitse autoriteiten deelden op 27 augustus 2018 mee het terugnameverzoek niet in te willigen. Zij gaven hierbij aan dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming.
- 1.5. Verweerder verzocht de Italiaanse autoriteiten op 4 september 2018 om verzoeker terug te nemen.
- 1.6. Op 26 september 2018 deelde verweerder de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), geacht werden in te stemmen met het terugnameverzoek.
- 1.7. Verzoeker werd op 13 november 2018 opnieuw aangetroffen bij een politiecontrole op een parking te Gentbrugge.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 november 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.9. Op 20 november 2018 werd verzoeker vrijgesteld.
- 1.10. Verzoeker werd op 28 januari 2019 aangetroffen bij een controle op de tram. Hij gaf tijdens het gehoor aan te willen doorreizen naar Groot-Brittannië.
- 1.11. Verzoeker werd op 8 mei 2019 aangetroffen in de laadruimte van een trailer. Hij verklaarde naar Groot-Brittannië te willen reizen.
- 1.12. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 8 mei 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.13. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 9 mei 2019 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.
- 1.14. Op 23 mei 2019 nam de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.
- 1.15. Verzoeker werd op 17 juni 2019 overgebracht naar Italië.
- 1.16. Op 20 juli 2019 werd verzoeker opnieuw aangetroffen te Sint-Joost-ten-Node.
- 1.17. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 juli 2019 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.
- 1.18. Op 24 juli 2019 verzocht verweerder de Italiaanse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

1.19. Verzoeker werd op 8 augustus 2019 vrijgesteld.

1.20. Verweerder deelde de Italiaanse autoriteiten op 12 augustus 2019 mee dat zij, gelet op artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013, geacht werden in te stemmen met het terugnameverzoek.

1.21. Verzoeker werd op 10 oktober 2019 aangetroffen bij een politiecontrole op een trein richting Oostende. Hij verklaarde naar Groot-Brittannië te willen reizen.

1.22. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 10 oktober 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.23. Op 22 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 oktober 2019 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [T.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

ALIAS: [S.W.] [...]; [A.T.] [...]; [A.T.] [...]; [T.A.] [...]

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 10/11/2017. Op 23/08/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 27/08/2019 het verzoek weigerden. Dit deden de Duitse autoriteiten omdat zij op 23/11/2017 Italië hadden verzocht om betrokkene terug te nemen, wat de Italiaanse autoriteiten stilzwijgend aanvaardden op 24/01/2018.

Op 24/07/2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 12/08/2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 14/10/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij reeds in Duitsland vingerafdrukken heeft laten afnemen. Betrokkene wil niet terugkeren naar Italië, want dat is land is volgens hem niet goed. Betrokkene zegt gezond te zijn en dus geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben, hij heeft wel een vriendin in Engeland waarmee hij al 8 jaar samen is.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van op 14/10/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij niet in Italië wil leven, het land is niet goed volgens hem.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 14/10/2019 in het gesloten centrum van Brugge niets over een [...] terugkeer naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties:

- Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources.
- Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer
- UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30 december 2018 »
- Circular letter n1.2019, 08.01.2019

niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigten van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar

mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het

staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 14/10/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij gezond is en geen medische problemen heeft. Uit het medisch verslag van 10/10/2019 blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 14/10/2019 in het gesloten centrum van Brugge dat hij geen familie of minderjarige kinderen in België heeft. Hij verklaart een vriendin te hebben in Engeland waarmee hij al 8 jaar samen is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [T.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

ALIAS: [S.W.] [...]; [A.T.] [...]; [A.T.] [...]; [T.A.] [...]

vastgehouden wordt te Brugge met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene verbergt zijn echte identiteit door gebruik te maken van verschillende aliasen: [S.W.] [...]; [A.T.] [...]; [A.T.] [...]; [T.A.] [...]

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, [J.M.], Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, [A.,T.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds is vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is derhalve imminent, zodat de hoogdringendheid van zijn vordering dient te worden vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en van artikel 5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013). Uit zijn uiteenzetting blijkt tevens dat hij ook van oordeel is dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft miskend.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratische samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” [...]

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Italië geen schending inhoudt, gelet op “toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Country Report Italy (AIDA-update 16/04/2019: The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. The report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources. Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie (Renseignement du Département Juridique Organisation Suisse d’aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Margarite Zoetewij et Adriana Romer. UNCHR, “Italy weekly snapshot – 30 december 2018” Circular letter n1.2019, 08.01.2019)”. Dat het UNHCR daarnaast geen rapporten heeft gepubliceerd. Dat derhalve dient vastgesteld te worden dat “niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een kwetsbare groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker van om internationale bescherming is of zou zijn”. Dat de bestreden beslissing voorts stelt dat: “Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet” werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene Ngo’s en begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019)”. Zij vervolgt: “indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, ‘Italy weekly snapshot – 30 December 2018’ (...)). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.”

Dat verwerende partij verwijst naar het rapport van OSAR om haar beslissing te staven en aan te tonen dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat bij een terugkeer naar Italië. Dat echter uit ditzelfde rapport duidelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen in Italië. Sinds de inwerkingtreding van het Salvini-decreet in oktober 2018 worden immers alle personen die om internationale bescherming verzoeken, met inbegrip van kwetsbare personen, zoals verzoeker, die op grond van de Dublin-verordening naar Italië worden overgebracht, ondergebracht in grote collectieve centra (CDA of CARA) of noodopvangcentra (CAS). Enerzijds beschikken deze centra nog steeds niet over een adequate infrastructuur voor medische en psychologische bijstand en voldoen de opvangvoorzieningen van deze centra vaak niet aan de wettelijke minimumvereisten, zodat zij als

onmenselijk en vernederend moeten worden aangemerkt. Na de inwerkingtreding van dit decreet, dat onder meer tot doel heeft de kosten van het Italiaanse opvangsysteem drastisch te verminderen, is het duidelijk dat er weinig middelen beschikbaar zullen zijn om kwetsbare personen te ondersteunen. Anderzijds blijkt uit dit rapport dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening naar Italië worden overgeplaatst, vaak weinig of geen steun vinden. Ze worden vaak gehuisvest in grote collectieve centra die ongeschikt zijn voor kwetsbare personen en die geen rekening houden met hun specifieke behoeften. (stuk 2)

In dit verband dient gewezen te worden op een recent arrest van Uw Raad waarin U zich uitspraak over het belang van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar de houding van de nationale autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Dat Uw Raad moest besluiten dat er geen sprake was geweest van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek daar verwerende partij ter staving van de haar beslissing steunde op een internationaal rapport waaruit klaar en duidelijk het tegengestelde bleek:

“Uit verschillende bronnen die de verzoekende partijen met betrekking tot Zwitserland aanhaalt, een wijziging in de houding van de Zwitserse juridische instanties ten aanzien van Eritrese asielaanvragen naar voren komt, en dan vooral sinds 2017. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de minister een concreet, zorgvuldig onderzoek in dit verband heeft doorgevoerd. Nochtans wijdt het AIDA-rapport van 2017, waarvan de minister bij het opstellen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt, een afzonderlijke sectie aan Eritrea (p. 56), onder de hoofding “Differential treatment of specific nationalities in the procedure”. Hierin wordt verwezen naar de wijziging in beleid ten aanzien van Eritrea door de SEM in juni 2016, waardoor personen die Eritrea illegaal hadden verlaten, en die nooit eerder voor de militaire dienst waren opgeroepen, of ervan vrijgesteld of eruit ontslagen waren, niet langer als vluchtelingen zouden worden erkend. Vervolgens wordt gewezen op het reeds aangehaalde arrest van 30 januari 2017, waarin de federale administratieve rechtbank oordeelde dat het illegaal verlaten van Eritrea op zichzelf niet meer volstaat om de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen, en vervolgens op het voormelde arrest van 17 augustus 2017, waarin het terugbrengen van Eritrese onderdanen niet langer als onredelijk werd beschouwd. Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele ‘country of origing information’ (hierna: COI) of door de mogelijkheid om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken.

Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partijen worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van de informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enig Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen.

Daarnaast kan de minister niet voorhouden onwetend te zijn over de mensenrechtensituatie in Eritrea zoals die blijkt uit een aantal toonaangevende rapporten. Gelet op de houding die Zwitserland aanneemt ten aanzien van Eritrese onderdanen, blijkt dat deze mensenrechtensituatie wel degelijk kan zijn.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland.

Een schending van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie aannemelijk gemaakt en de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren.” [...]

Dat verwerende partij zich hieraan weer schuldig lijkt te maken. Er wordt namelijk verwezen naar een rapport waaruit zou moeten blijken dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen die uitmonden in vernederende en onmenselijke behandelingen, terwijl uit het rapport klaar en duidelijk het

tegenovergestelde blijkt. Dat er dan ook geen sprake kan zijn van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek uitgaande van verwerende partij.

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen. Dat zij bovendien het nieuwe Salvini-decreet dat in werking trad op 5 oktober 2018 in zijn volledigheid in rekening had moeten brengen zich niet moest beperken tot de letter van het decreet. Dat de gevolgen in praktijk namelijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen en informatie. Dat migranten in Italië en hun humanitaire ondersteuning, ten gevolge van het “salvini-decreet”, gecriminaliseerd worden.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de verregaande gevolgen van de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

Verzoeker behoort, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.”

Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: “een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker wel degelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef immers twee maanden in Italië, maar besloot te vertrekken gelet op diverse problemen die hij daar gekend heeft o.a.:

- geen voedsel,
- sliep op straat in moeilijke omstandigheden,
- geen recht op psychologische ondersteuning, noch medische zorg.

Dat Uw raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de bestreden beslissing:

« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »

Dat dit in een arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 nogmaals bevestigd wordt:

[...]

Dat het recht om gehoord te worden - audi alteram partem - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoreus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar Italië vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).”

Dat artikel 5 van het Dublin reglement tevens voorziet dat:

“Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker: a) is ondergedoken, of b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden mits er geen tolk aanwezig was.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

“As regards the implementation of incoming transfers, only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned. In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport. At the airport, the Border Police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (verbale di invito) indicating the competent Questura where he or she has to go. On 12 December 2018 the Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council published a report with their monitoring of the situation of 13 vulnerable Dublin returnees in Italy in 2017-2018.²¹¹ The report illustrates the arbitrariness underlying Dublin returnees’ reception by the authorities, timely access to accommodation and to the asylum procedure, and quality of reception conditions. Many asylum seekers have had to wait for several hours or even days without any support at airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport before being received by the police.

Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities.²¹² In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system.²¹³ It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system.²¹⁴ Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees.²¹⁵ In one incident at Caserma Caraverzani, Udine, Friuli-Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer.²¹⁶”

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

“Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases.²¹⁷ The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application. ²¹⁸”

Dat de UNHCR tevens een controle doorvoerde van het opvang- en asielsysteem te Italië, dit ten gevolge van de beslissing van het EHRM inzake Sharifi en anderen t. Italië en Griekenland. Dat zij hierin het volgende meent te kunnen concluderen:

“The aforementioned concerns may have implications in terms of access to the asylum procedure and of compliance with procedural standards, considering that lack of interpretation services, information material, and adequate equipped and trained staff can prevent or hinder access to international protection.

The current operational framework might prevent new arrivals from receiving adequate information and denying potential asylum-seekers an effective opportunity to express the wish to seek asylum in Italy. This could have negative implications particularly for persons with specific needs, and persons who in accordance with the Dublin Regulation could have legitimate reasons to lodge their claims in Italy.”

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Immers stelt het AYS dat *“in particular, the elimination of the SPRAR network and humanitarian protection are most worrying points of the whole Decree – the ones that are affecting an average, potentially of 30000 people residing in second level reception centres throughout the territory and holders of humanitarian protection.”* Eenzelfde blijkt uit een nieuwsartikel van IRIN: *“One in every three asylum seekers who arrived in more than half of Italy’s local government prefectures over the past two years has either left or been evicted from their government-run accommodation. (...) Aid groups warn that the new law will compound an existing crisis in Italy, which is struggling to cope with providing basic services to some 180000 refugees and asylum seekers awaiting decisions and an estimated 500000 undocumented migrants – many of whom have already fallen out of the reception system. (...) More than 150000 people waiting for decisions on their asylum applications, or 80 percent of the total, are housed in more than 9000 supposedly temporary accommodation facilities, known by the acronym CAS. These are for the most part managed by commercial entities with no track record in providing housing and services for asylum seekers, and have been associated with corruption and substandard living conditions.”*

Dat het aantal nieuw toegekomen verzoekers via de Middelandse Zee zou afnemen geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dat deze motivering geen rekening houdt met het aantal personen dat reeds aanwezig was in Italië en gebruik maakt van het opvangsysteem, noch houdt het rekening met de verzoekers voor internationale bescherming dewelke via de lucht toekomen, noch kan hieruit afgeleid worden hoeveel verzoekers er middels de Dublin III-verordening worden teruggestuurd. Dat het aantal transfers op basis van de Dublin procedure zelfs stelselmatig aan het stijgen is. Dat dit argument derhalve niet dienstig is bij de beoordeling van voorliggend dossier.

Dat de opvanglocaties in Italië zelfs meer en meer onder druk komen te staan doordat de Italiaanse regering het gebruik van CARA's wil minimaliseren en daarvoor reeds stappen heeft ondernomen door een groot centrum in Rome te sluiten, maar desondanks geen stappen heeft ondernomen om alternatieve opvang te voorzien. Dat de Raad van Europa dit opmerkte en zijn bezorgdheid heeft geuit aan de Italiaanse overheid. (stuk 3)

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist. Dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd van praktijken van foltering.

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

"In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. »

"The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and

the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status."

"In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome."

"Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of Fuori Campo: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country."

Dat MSF voorts nog aanstipt dat "Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders."

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. (stuk 4) Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie enkel kort citeert en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Uw Raad heeft in een recent arrest (stuk 6) geoordeeld dat het enkel citeren van rapporten een tekortkoming is aan de formele motiveringsplicht die rust op verwerende partij. Dit werd nogmaals bevestigd door Uw Raad :

" Verzoeker werpt hierbij op, met verwijzing naar eerdere recente rechtspraak van de Raad in een gelijkaardige zaak, dat de gemachtigde de landeninformatie enkel kort citeert en de rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Hij meent dat het enkel citeren van rapporten een tekortkoming is aan de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde. Verzoeker benadrukt de passage in het arrest waarin de Raad tot de vaststelling kwam dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt de titel en de auteur van het AIDA rapport op te sommen maar nalaat aan te duiden op grond van welke passages of vaststellingen in dit rapport de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat er geen systematische tekortkomingen zijn in Italië. Met et louter aanhalen van de referenties van het meest recente AIDA rapport blijkt volgens de Raad in dit arrest niet op welke wijze de verwerende partij zich heeft vergewist van de actuele behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, noch blijkt op welke wijze zij de situatie in Italië heeft geëvalueerd ten aanzien van het eerdere AIDA rapport.

De Raad stelt prima facie vast dat dit in casu opnieuw het geval is. De gemachtigde heeft wat betreft de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders wel relevante recente rapporten opgesomd zoals het laatste AIDA- en OSAR-rapport en deze in casu eveneens gevoegd aan het administratief dossier, maar komt prima facie zonder enig concreet inzomen op cruciale aspecten als de toegang tot de procedure voor internationale bescherming of de toegang tot adequate menswaardige opvang voor Dublinterugkeerders tot de conclusie dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen in Italië louter omwille van het feit dat in de aangehaalde rapporten niet uitdrukkelijk geconcludeerd is dat het systeem van internationale bescherming en de opvang structurele tekortkomingen vertoont of dat het UNHCR nog niet uitdrukkelijk heeft opgeroepen om geen Dublinterugkeerders naar Italië over te dragen.

(...)

Het komt zoals verzoeker stelt om een deugdelijk onderzoek te voeren, zijnde een effectieve actuele analyse, wanneer hij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en op die manier elke gerede twijfel weg te nemen.

(...)

De Raad moet enerzijds vaststellen dat verzoeker op zijn beurt niet enkel in theorie naar recente relevante rapporten van betrouwbare bronnen heeft verwezen, maar wel concreet heeft aangegeven met citaten over verschillende aspecten van de procedure voor internationale bescherming en van de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders dat er volgens hem wel een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Italië”.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM . Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van het EVRM een verbod inhoudt op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het loutere feit dat verweerder oordeelt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat de aanvrager zich derhalve naar deze andere lidstaat dient te begeven is slechts strijdig met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM indien er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat er een reëel risico is dat de aanvrager in deze lidstaat effectief het slachtoffer zal worden van

foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er kan niet lichtzinnig worden gesteld dat een bepaalde behandeling onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van een zekere hardheid en moet er dus een bepaalde minimumdrempel worden overschreden (cf. EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Austria, § 94). De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Indien er ernstige aanwijzingen zijn dat een vreemdeling in het land waarnaar hij kan worden overgedragen slecht dreigt te worden behandeld of de betrokken vreemdeling dit voorhoudt dan dient verweerder dit te onderzoeken. Het enkele feit dat de aanvrager dient terug te keren naar een land dat ook partij is bij het EVRM en dat er zich dus toe heeft verbonden om de bepalingen van dit verdrag te respecteren volstaat niet om te kunnen besluiten dat er geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat uit verscheidene rapporten blijkt dat er in Italië problemen werden vastgesteld inzake de procedure voor het indienen van verzoeken om internationale bescherming en wat betreft de opvang van vreemdelingen en dat hij in aanmerking nam dat verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf niet naar Italië te willen terugkeren omdat de situatie in dat land “niet goed” was.

Verweerder heeft geduid dat hij op basis van een onderzoek van verschillende bronnen niet heeft kunnen vaststellen dat vreemdelingen, die zoals verzoeker verklaarden nood te hebben aan internationale bescherming, en die ingevolge de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 naar Italië dienen te worden overgebracht “*behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn*”. Hij heeft toegelicht dat hij rekening heeft gehouden met de hervormingen op wetgevend vlak die in Italië werden doorgevoerd waardoor verzoeker niet langer in een SPRAR-locatie zal kunnen worden opgevangen, doch wel in een eerstelijnsopvangvoorziening. Hij heeft tevens aangegeven te hebben vastgesteld dat er, in vergelijking met het verleden, minder druk is op de opvangvoorzieningen. Wat betreft gegevens die wijzen op het bestaan van racisme heeft hij gesteld dat niet blijkt dat deze een belangrijke weerslag hebben op de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang en begeleiding van vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken. Hij heeft ook uiteengezet dat hij geen elementen heeft ontdekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten verzoeker zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waarin hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. Hij heeft tevens laten vaststellen dat verzoeker geen medische problemen heeft die een terugkeer naar Italië zouden kunnen verhinderen.

Verzoeker stelt van oordeel te zijn dat uit het verslag van OSAR van 8 mei 2019 duidelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen in Italië. De Raad leest in het verslag van OSAR (blz 4) dat er in Italiaanse asielsysteem weliswaar ernstige tekortkomingen werden vastgesteld doch dat deze niet als systemisch kunnen worden beschouwd (“*ne devaient pas être perçues comme étant de nature systémique*”). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder onterecht oordeelde dat uit onder meer het verslag van OSAR niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat vreemdelingen die aangeven nood te hebben aan internationale bescherming behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen. In het verslag van OSAR wordt de situatie in Italië kritisch doorgelicht en wordt geconcludeerd (blz. 25) dat kwetsbare personen en families niet worden opgevangen in voor hen passende accommodaties waar zij kunnen genieten van een voldoende omkadering, waardoor het niet aanvaardbaar is om hen over te brengen naar Italië. Verzoeker is echter een alleenstaande man, die reeds jaren door Europa reist, uit wiens gedrag blijkt dat hij weinig belang hecht aan het bestaan of de aard van opvangvoorzieningen en die zelf aangaf geen medische problemen te hebben. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat hij een kwetsbaar persoon is voor wie een bijkomende omkadering vereist is en die niet zou kunnen aarden in een groot opvangcentrum (van het type CDA, CARA of CAS). Het betoog van verzoeker dat de opvang van kwetsbare personen in centra waar er een onvoldoende medische en psychologische

bijstand is niet aanvaardbaar is en dient te worden aanzien als strijdig met artikel 3 van het EVRM is in casu dan ook niet dienstig.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verweerder in voorliggende zaak zou hebben nagelaten een passend onderzoek te doen aangaande de wijze waarop vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken worden behandeld in Italië is ook de verwijzing naar de arresten van de Raad waar, in andere zaken, werd vastgesteld dat verweerder was tekortgekomen aan deze verplichting niet relevant.

Verzoeker betoogt dat de opvangstructuren in Italië overspoeld worden. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat het aantal vreemdelingen dat in Italië is aangekomen in 2018 beduidend lager is dan in 2017 en dit een weerslag heeft op de druk op de opvangvoorzieningen. Ook door uiteen te zetten dat er in Italië nog veel personen zijn die in het verleden een verzoek om internationale bescherming indienden en deze evenzeer opgevangen moeten worden en door aan te geven dat de Italiaanse overheid besliste om minder te opteren voor een opvang in accommodaties waar minder vreemdelingen kunnen verblijven en door te duiden dat er een verhoging is van het aantal vreemdelingen dat in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Italië wordt gestuurd, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat de druk op de opvangvoorzieningen in Italië niet meer vergelijkbaar is met deze van een aantal jaar geleden. Er blijkt geenszins dat vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend heden in Italië in regel niet worden opgevangen of kunnen worden opgevangen. Verzoeker stelt trouwens zelf dat werd vastgesteld dat Italië ondertussen ongeveer 201.000 personen opvangt. Het staat derhalve vast dat in dat land aanzienlijke inspanningen worden geleverd om de nodige opvang te blijven voorzien. In de aan de Raad voorgelegde stukken kan wel worden gelezen dat er in individuele gevallen problemen waren, onder meer omdat bepaalde vreemdelingen niet dadelijk een opvanglocatie toegewezen kregen, doch deze vaststellingen geven geen aanleiding tot het besluit dat moet worden aangenomen dat verzoeker geen opvang zal kunnen genieten. Uit de aangebrachte stukken blijkt trouwens dat er ook nog noodopvangsystemen bestaan waarop een beroep kan worden gedaan. Het feit dat er daarnaast ook personen zijn die geen opvang genieten, onder meer omdat zij hun aanwezigheid niet kenbaar hebben willen maken bij de overheid of omdat zij niet langer in het land mogen verblijven, impliceert niet dat verzoeker – die schijnbaar prefereert zonder enige bijstand onwettig in België te verblijven – in Italië geen opvang kan krijgen.

Verzoeker stelt daarnaast dat er verschillende obstakels zijn die moeten worden overwonnen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië en dat er ook problemen zijn om informatie te verkrijgen. Hij toont hiermee niet aan dat het niet mogelijk is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of dat de Italiaanse autoriteiten personen die een dergelijk verzoek wensen in te dienen overbrengen naar hun land van herkomst, zonder dat zij de kans kregen om een dergelijke aanvraag in te dienen.

Het gegeven dat verzoeker naar Italië wordt overgebracht in het raam van de verordening nr. 604/2013 laat op zich niet toe te besluiten dat hij, gelet op de in de aan de Raad voorgelegde documenten beschreven gebreken inzake de opvang van personen met een kwetsbaar profiel – minderjarigen, zwangere vrouwen en vreemdelingen met ernstige medische of psychische problemen – een specifiek profiel heeft waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat er een ernstig risico bestaat dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Verzoeker licht toe dat werd geconstateerd dat vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden teruggestuurd soms niet onmiddellijk door de politiediensten kunnen worden ontvangen of gehoord en dat vreemdelingen die hun opvangplaats verlieten moeilijkheden kunnen hebben om opnieuw een opvangplaats te krijgen. Ook deze niet betwiste vaststelling is echter niet van die aard dan kan worden besloten dat er sprake is van een ernstig risico op foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt trouwens niet dat verzoeker in het verleden reeds enige inspanning deed om een opvangplaats in Italië te krijgen en dat hij dus kan worden geconfronteerd met de problemen die vreemdelingen die eerder een toegewezen opvangplaats verlieten kunnen hebben wanneer zij op een later tijdstip aangeven opnieuw nood te hebben aan opvang.

Door te verduidelijken dat de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek dat door verweerder werd overgemaakt enkel stilzwijgend hebben aanvaard maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat vaststaat dat hij bij zijn aankomst op de luchthaven aan zijn lot zal worden overgelaten. Uit het voorgelegde

administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder de Italiaanse autoriteiten op 24 oktober 2019 reeds op de hoogte bracht van het feit dat verzoeker op 4 november 2019 zal worden overgebracht en rond 13.35 uur zal arriveren met vlucht AZ159. De Italiaanse autoriteiten zijn dus op de hoogte van het feit dat verzoeker wordt overgebracht en kunnen de nodige schikkingen treffen. Verzoeker die heel wat reiservaring heeft kan ook bezwaarlijk voorhouden dat het feit dat de questura waar hij zich zal dienen aan te bieden vaak niet vlakbij een luchthaven ligt een belemmering zou kunnen vormen om een verzoek om internationale bescherming te laten registreren.

Met betrekking tot verzoekers bemerking dat migranten en personen die hen bijstaan in Italië *“gecriminaliseerd worden”* kan de Raad alleen opmerken dat hij hiermee niet aantoonde dat hij het slachtoffer dreigt te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij persoonlijk reeds geconfronteerd werd met diverse problemen in Italië en hij onder andere geen voeding kreeg, op straat diende te slapen en geen recht op psychologische ondersteuning of medische zorg kon laten gelden. De Raad dient in dit verband op te merken dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij persoonlijk enig probleem zou hebben gehad om in Italië aan voeding te raken, dat hem opvang zou zijn geweigerd of dat zorgen die hij zou nodig hebben gehad hem niet werden verleend. Verzoeker beperkte zich tot de mededeling dat *“Italië [...] niet goed [is]”* en dat hij er niet wenst te leven. Uit de stukken van het administratief dossier kan de Raad voorts slechts afleiden dat verzoeker niet geïnteresseerd lijkt te zijn in een verblijf in Italië met het oog op de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker gaf herhaaldelijk te kennen dat hij Groot-Brittannië wil bereiken waar zijn vriendin ondertussen verblijft. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker enige poging ondernam om in Italië een verzoek om internationale bescherming te laten behandelen of dat hij probeerde er opvang te krijgen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan slechts worden afgeleid dat verzoeker eerder zelf verklaarde dat hij nadat hij door verweerder naar Italië werd teruggebracht besliste om de trein naar Frankrijk te nemen. Verzoeker gaf aan dat hij vervolgens met de trein naar België kwam om vanuit het Rijk te proberen zijn vriendin in Groot-Brittannië te bereiken. De verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin wordt aangegeven dat het belangrijk is om rekening te houden met de persoonlijke ervaringen van een vreemdeling geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder in casu enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten.

De uiteenzettingen van verzoeker – die niet steeds relevant zijn – en de door hem aangebrachte overtuigingsstukken laten de Raad niet toe te concluderen dat verweerder geen deugdelijk onderzoek heeft gedaan inzake de situatie van vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken in Italië of dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker, een jonge gezonde man die reeds jaren Europa doorkruist, er in een situatie dreigt terecht te komen die dusdanig is dat er kan worden gesproken van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoeker herhaalde malen werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied en verschillende malen werd gehoord. Ook kort voor de bestreden beslissing werd genomen – meer precies op 14 oktober 2019 – werd verzoeker nog gehoord.

Verzoeker benadrukt dat artikel 5 van de verordening nr. 604/2013 bepaalt dat er een persoonlijk onderzoek dient te zijn en dat dit dient te gebeuren in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd gehoord in de Engelse taal en dat hij in staat was om antwoorden te verstrekken op de hem gestelde vragen. Het staat ook vast dat verzoeker bij eerdere politiecontroles herhaaldelijk in de mogelijkheid was om zich door gebruik te maken van de Engelse taal verstaanbaar te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet deugdelijk heeft kunnen antwoorden op de hem gestelde vragen en dat hij niet bij machte was om eventuele ervaringen in Italië nader uiteen te zetten omdat er bij het gehoor geen tolk Amhaars aanwezig was.

Een schending van het hoorrecht of van artikel 5 van de verordening nr. 604/2013 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Waar verzoeker, in fine van zijn verzoekschrift, nog betoogt dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden door zich te beperken tot het citeren van rapporten in de bestreden beslissing moet worden aangegeven dat deze bewering feitelijke grondslag mist. De Raad herhaalt dat

in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet op basis van welke juridische gronden en feitelijke vaststellingen verweerder van oordeel is dat verzoeker kan worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten met het oog op het laten behandelen van een verzoek om internationale bescherming. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk aangegeven waarom hij meent dat de bepalingen van de artikel 3 van het EVRM geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen. Verweerder heeft hierbij, zoals reeds gesteld, verduidelijkt dat hij een aantal verslagen omtrent de situatie in Italië heeft geanalyseerd en dat hij, op basis van de lezing van deze verslagen, niet kan besluiten dat verzoeker deel uitmaakt van een groep die in Italië systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd dat ook op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen en zijn persoonlijke ervaringen niet kan worden besloten dat de Italiaanse autoriteiten hem in een situatie zullen laten terechtkomen die een miskenning van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verwijzing naar arresten van de Raad, die werden gevelde in andere zaken en waarbij niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden volledig vergelijkbaar zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze arresten hebben trouwens geen precedentswaarde.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

G. DE BOECK